Paratrechina longicornis Latr., ett för Sverige nytt skadedjur (Hym. Formic.)

Av

BROR HANSON

Vid 10 Nordiska Entomologmötet i juni 1957 sammanträffade jag med Formicid-specialisten Med. dr Otto Wellenius från Helsingfors. Jag kom då bl.a. att nämna, att jag för c:a 20 år sedan i Trädgårdsföreningen i Göteborg, närmare bestämt i orkidé-växthuset därstädes sett åtskilliga exemplar av en mycket liten, snabb, svart myra. Han bad mig då att se efter, om den fanns kvar och insamla material, om jag åter komme dit.

Redan i augusti samma sommar hade jag tillfälle besöka Trädgårdsföreningen men kunde ej komma in i orkidéhuset, då detta numera ej är öppet för allmänheten. I stället brukar man nu flytta över de orkidéer, som för tillfället blomma till det stora växthuset, det s.k. »palmhuset». I den varmaste avdelningen av detta växthus — dit orkidéerna brukade flyttas — fann jag emellertid den sökta myran i riklig mängd. Material kunde alltså insamlas och sändas till Dr. Wellenius för bestämning.

En tid senare erhöll jag ett brev från honom. Myran hade blivit bestämd till *Paratrechina longicornis* Latr. Han skrev bl.a. om denna: ». . . förekommer rätt allmänt i tropikerna såsom en kosmopolitisk art, sannolikt hemmahörande i Västindien eller Mellanamerika (enligt andra källor Madagaskar) men genom handelsförbindelserna importerad till ett flertal orter i de varma länderna — Indien, Australien, Sydafrika, Centralamerika, U.S.A:s varmare stater m.fl. I tempererade klimat förekommer den mest i växthus (Paris, London, Berlin). — Den bygger sina bon i marken, kring växtrötter, under stenar m.m. och lever dels av animalisk föda, dels av blad- och sköldlössens söta utsöndringar och det är därav, som dess dåliga rykte såsom ett av växthusens och i all synnerhet bananodlingarnas värsta plågoris uppkommit. Den idkar nämligen boskapsskötsel med blad- och sköldlöss, vilka den planterar från en växt till en annan ända tills hela plantagen eller växthuset är nedsmittat av dessa djur. Därtill kommer ännu att myran förökar sig med en fenomenal hastighet, varje bo innehåller van-

ligen ett 20—40-tal honor, som dagen i ända producera ägg så att det formligen väller fram av avkomma från varje bo.»

Då jag läst detta brev, ansåg jag det vara min plikt, att meddela växtskyddet om fyndet, ty även om myran funnits hos Trädgårdsföreningen i 20 år eller mer, kunde den ju när som helst genom någon tillfällighet bli spridd därifrån till andra växthus i landet. — Från Växtskyddsanstalten fick jag då veta, att arten ej tidigare rapporterats från Sverige. Säkerligen blir nu en bekämpningsaktion igångsatt varefter man, om den lyckas väl, ej längre kan finna denna myra i vårt land.